

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Olgy Stránské a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., ve věci

žalobců:

a) C. K.

b) V. K.

oba bytem K., D.

oba zastoupeni advokátem Mgr. Janem Balarinem,
Ph.D.,

se sídlem Eliášova 21, Praha,

proti

žalovanému:

Ministerstvo životního prostředí,

se sídlem Vršovická 65, Praha,

za účasti

osoby zúčastněné na řízení:

V. K.

bytem N. n., P.

zastoupen advokátkou Mgr. Danielou Rybkovou,
se sídlem Jana Želivského 11, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2016, č. j. 804/500/16,
21611/ENV/16,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobci se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze a usnesením ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 A 241/2016 – 29, postoupenou místně příslušnému Krajskému soudu v Praze, podle

části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhají zrušení výroků I. a II. v záhlaví označeného rozhodnutí, jimiž žalovaný podle § 90 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zrušil výrok č. 9 ve výrokové části a) a výrok č. 5 ve výrokové části b) rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 5. 1. 2016, č. j. 000946/2016/KUSK (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) a řízení o námitkách žalobců proti návrhu na vyhlášení zvláště chráněného území – přírodní památky Z. potok (dále jen „přírodní památky Z. potok“) zastavil. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně rozhodoval o námitkách vlastníků pozemků dotčených návrhem na vyhlášení přírodní památky Zákolanský potok a jeho ochranného pásma, včetně stanovení bližších ochranných podmínek, na některých pozemcích v katastrálních územích B., D., H. u S., H. u P., K., M., M. Č., N., O., S., S. a V. Č. (dále jen „návrh na vyhlášení přírodní památky“ nebo „návrh“).

2. Žalobci tvrdí pochybení žalovaného spočívající v zastavení řízení z důvodu, že jejich námitky byly podány až po uplynutí devadesátidenní lhůty stanovené § 40 odst. 4 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“). Opožděnost námitek žalobců dovozuje žalovaný z doručenek založených ve správním spisu, které mají dokládat, že oba žalobci byli o návrhu na vyhlášení přírodní památky jednotlivě písemně vyrozuměni a seznámili se s ním dne 26. 5. 2015, kdy byl každému z nich doručen do vlastních rukou. To však není pravda. Obě doručky jsou podepsány žalobkyní b), což je na první pohled patrné a lze to prokázat písmoznaleckým posudkem a výsledkem žalobců. Proto není jasné, kdy se s návrhem skutečně seznámil žalobce a). Žalobkyně b) si přitom vybavuje, že žalobci a) písemnost předala až několik dnů poté, co ji převzala. Na tom nemůže nic změnit ani to, že žalobci ve svých námitkách ze dne 24. 8. 2015 uvedli jako datum svého seznámení se s návrhem na vyhlášení přírodní památky den 26. 5. 2015, neboť jde o chybu v psaní. Závěr o tom, kdy se který z účastníků seznámil s návrhem na vyhlášení přírodní památky, je klíčový pro hodnocení včasnosti námitek, a měl tedy být v řízení postaven najisto.
3. Dále žalobci namítají, že žalovaný, aniž před vydáním napadeného rozhodnutí žalobcům umožnil seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim [tím porušil povinnost stanovenou § 36 odst. 3 správního řádu, článek 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a § 3 správního řádu] v odvolacím řízení hodnotil důkazy, které nebyly podkladem pro vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně (konkrétně doručky prokazující seznámení účastníků s návrhem na vyhlášení přírodní památky). Žalobci si jsou vědomi judikatury, která se ustálila na tom, že není třeba poskytovat účastníku možnost seznámit se s podklady, pokud by se jednalo o úkon čistě formální, jelikož do správního spisu nepřibyly nové a účastníkům neznámé písemnosti (srov. rozsudky NSS ze dne 15. 12. 2004, č. j. 7 As 40/2003 – 61, a ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 – 19). Právě posuzovaná věc je však specifická tím, že ačkoli jsou předmětné doručky součástí správního spisu správního orgánu I. stupně, ten je nijak nehodnotil. Jelikož tedy žalobci nevěděli, jak správní orgány doručky hodnotí, neměli důvod navrhnout vlastní důkazy k prokázání data, kdy byl žalobci a) návrh na vyhlášení přírodní památky doručen. Žalovaný tedy v odvolacím řízení vyvodil z doručenek pro věc zásadní závěry, aniž poskytl žalobcům prostor k prezentaci jejich argumentace. Tím popřel právo žalobců na řádné projednání věci.

4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na tom, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Tvzení žalobců vztahující se k doručenkám objevivší se poprvé až v žalobě pokládá žalovaný za účelové a nepravdivé. V první řadě se podle žalovaného jeví, že každou z doručenek podepsala jiná osoba, což však žalovaný nemůže hodnotit, neboť k tomu nemá potřebnou odbornost. Doručování návrhu však svěřil provozovateli poštovních služeb – České poště, s. p., která je na doručování veřejnoprávních aktů specializována. Nevystanou-li důvodné pochybnosti o údajích na doručence, je třeba mít za to, že zásilka byla předána tak, jak se to podle § 20 odst. 2 správního řádu mělo stát – tedy že byla doručena buď adresátu do vlastních rukou, nebo jeho zástupci, který se prokázal plnou mocí. Pokud by byl pravdivý průběh doručení prezentovaný žalobci, pak neměl provozovatel poštovních služeb žalobkyni b) zásilku vůbec předat a ta ji neměla přijmout. Toto tvrzení však nemá oporu ve správním spisu, ani je žalobci nepodložili žádným důkazem, stejně jako tvrzení, že žalobkyně b) předala žalobci a) zásilku až po několika dnech. Ostatně žalobci byli po celou dobu správního řízení zastoupeni advokátem, a tedy o vadě doručování museli vědět. Toto tvrzení však poprvé uvedli až v žalobě (v námitkách výslovně tvrdili, že se s návrhem na vyhlášení přírodní památky seznámili dne 26. 5. 2015). Žalovaný dále nesouhlasí s tím, že bylo jeho povinností umožnit žalobcům seznámit se s podklady a umožnit jim podat vyjádření, neboť sám správní spis o žádné nové písemnosti nedoplnil (doručenky již byly součástí spisu správního orgánu I. stupně) a o údajích obsažených v doručenkách neměl žádné pochybnosti, které by vyvolaly potřebu jejich vysvětlení ze strany žalobců. To, že se správní orgán I. stupně doručenkami výslovně nezabýval a žalovaný ano, nezpůsobuje porušení článku 38 odst. 2 Listiny a ani rozpor se zásadou materiální pravdy. Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.
5. V replice žalobci zopakovali argumentaci obsaženou v žalobě.
6. Osoba zúčastněná na řízení se k žalobě nevyjádřila.
7. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Dne 20. 5. 2015 navrhl správní orgán I. stupně vyhlášení maloplošného zvláště chráněného území, přírodní památky Z. potok a oznámil vlastníkům dotčeným navrhovanou územní ochranou, že se s návrhem mohou seznámit a do 90 dnů od doručení oznámení mohou uplatnit své námitky. Tento návrh se mj. týkal pozemku p. č. X v katastrálním území D. ve spoluvlastnictví žalobců, jimž bylo uvedené oznámení také doručováno. Podle doručenek založených ve správním spisu se tak stalo dne 26. 5. 2015, přičemž obě doručenky jsou podepsány velmi podobným podpisem. Podáním datovaným dne 24. 8. 2015, a to z datové schránky zástupce žalobců, odeslaným a žalovanému doručeným až dne 25. 8. 2015, podali žalobci k návrhu námitky (jelikož všemi uplatněnými žalobními námitkami žalobci brojí proti průběhu řízení a tyto námitky nebyly v napadeném rozhodnutí nijak věcně vypořádány, nepokládá soud za potřebné rekapitulovat jejich obsah). Dne 27. 8. 2015 doručil zástupce žalobců správnímu orgánu I. stupně plnou moc. Dne 7. 12. 2015 správní orgán I. stupně vyrozuměl účastníky o zahájení řízení a současně je poučil o jejich právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. V této písemnosti správní orgán I. stupně mj. uvedl oba žalobce mezi těmi, kdo podali námitky v devadesátidenní lhůtě. Podáním datovaným dne 22. 12. 2015 a doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 23. 12. 2015 se žalobci vyjádřili k návrhu tak, že nepřiměřeně zasahuje do jejich vlastnického práva. Dne 5. 1. 2016 rozhodl správní orgán I. stupně o námitkách proti návrhu. O námitkách žalobců rozhodl výrokem č. 9 ve výrokové části a) tak, že některé z nich zamítl, a výrokem č. 5 ve výrokové části b) tak, že se

zbytkem námitek nezabýval, neboť nejde o námitky ve smyslu § 40 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny, tedy nejde o námitky uplatněné proti navrženému způsobu nebo rozsahu ochrany. Dne 22. 1. 2016 se žalobci proti rozhodnutí o námitkách odvolali. Dne 22. 2. 2016 správní orgán I. stupně vyzval účastníky, aby se k podaným odvoláním vyjádřili, a dne 23. 3. 2016 postoupil odvolání žalovanému. Ten dne 24. 10. 2016 vydal napadené rozhodnutí, v němž mj. zrušil výrok č. 9 ve výrokové části a) a výrok č. 5 ve výrokové části b) rozhodnutí a rozhodl tak, že řízení o námitkách žalobců zastavuje. Na straně 6 – 7 napadeného rozhodnutí k tomu uvedl, že odvolání bylo žalobcům podle doručenek doručeno dne 26. 5. 2015 a námitky podali až dne 25. 8. 2015; jsou proto opožděné. K takovým námitkám se nepřihlíží a správní orgán I. stupně tedy postupoval chybně, pokud s žalobci jednal jako s účastníky řízení a jejich námitky vypořádal věcně. Výroky, jimiž tak učinil, proto žalovaný zrušil a řízení o námitkách žalobců zastavil.

8. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobami k tomu oprávněnými a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. Soud rozhodl o žalobě bez jednání za podmínek § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobci výslovně vyjádřili souhlas s tímto postupem a žalovaný ani na výzvu soudu nesdělil, že by s projednáním věci bez jednání nesouhlasil.
9. Žalobci zpochybňují, že jim byl návrh doručen dne 26. 5. 2015, jak to žalovaný dovodil z doručenek. Tvrdí, že zásilky pro oba žalobce převzala žalobkyně b), přičemž žalobce a) měl možnost se s obsahem zásilek seznámit až o několik dní později, což bylo třeba v řízení zkoumat a postavit najisto.
10. Z doručenek založených ve správním spisu a potvrzujících doručení návrhu je patrné, že jsou oba podpisy skoro stejné, přičemž z prostého porovnání těchto podpisů s podpisy obou žalobců na plné moci založené ve správním spisu (a také v soudním spisu) se jeví, že skutečně jde v obou případech s vysokou pravděpodobností o podpis žalobkyně b). Soud nicméně nepovažoval za nezbytné nad rámec toho, co plyne z obsahu správního spisu, provádět ve vztahu k prokázání této skutečnosti jakékoli dokazování (tedy žalobci navrhovaný znalecký posudek z oboru písmoznalectví a výsledky žalobců). I kdyby se totiž tato skutečnost [převzetí obou písemností žalobkyně b)] prokázala, nemá soud za to, že by šlo o vadu, která by měla vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí (viz dále). Nutno dodat, že vůči žalobkyni b) tento aspekt (vliv vady na zákonnost rozhodnutí) není třeba vůbec hodnotit, neboť sami žalobci tvrdí, že dne 26. 5. 2015 zásilky převzala právě ona. Ohledně počátku běhu lhůty pro podání námitek pro žalobkyni b) tudíž vůbec není mezi žalobci a žalovaným spor a je současně zjevné, že námitky, které byly podány až dne 25. 8. 2015, byly podány opožděně. Vůči žalobkyni b) lze proto již nyní uzavřít, že tato námitka je nedůvodná.
11. Vůči žalobci a) pak má soud za to, že případná vada, k níž došlo při doručování návrhu na vyhlášení přírodní památky, neměla vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, a to z následujících důvodů.
12. Ve správním řízení se podle § 19 odst. 4 správního řádu (od 1. 7. 2017 jde o odst. 5) doručují do vlastních rukou předvolání, rozhodnutí a písemnosti, o nichž to stanoví

zvláštní zákon nebo nařídí-li to v konkrétním případě oprávněná úřední osoba. Zákon o ochraně přírody a krajiny upravující v § 40 postup při vyhlášení zvláště chráněných území nestanoví, že by návrh na vyhlášení přírodní památky musel být doručen do vlastních rukou. V právě posuzované věci byl tedy návrh do vlastních rukou doručován toliko z vůle oprávněné úřední osoby. Pokud se tak v důsledku chybného postupu při doručování nestalo a žalobci a) do vlastních rukou návrh na vyhlášení přírodní památky doručen nebyl (tj. nebyl doručen v souladu s § 20 odst. 2 správního řádu), nepředstavuje tato vada rozpor se zákonem, nýbrž pouze rozpor s rozhodnutím oprávněné úřední osoby. Je přitom evidentní, že se žalobce a) s návrhem seznámil, jelikož proti němu podal námitky. Lhůta pro jejich uplatnění činí podle § 40 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny 90 dnů. To je lhůta velmi dlouhá a i pokud se s ní žalobce seznámil nikoli dne 26. 5. 2015, ale až „*o několik dnů později*“ (přičemž tuto verzi reality nelze mít z dále uvedených důvodů za příliš věrohodnou), měl stále mnoho času na to, aby formuloval své námitky a doručil je správnímu orgánu I. stupně.

13. Jak již bylo naznačeno, zatímco tvrzení žalobců o tom, že zásilku obsahující návrh na vyhlášení přírodní památky převzala žalobkyně b) dne 26. 5. 2015 i za žalobce a), lze mít za poměrně věrohodné, není tomu tak v případě jejich tvrzení, že tato zásilka byla žalobci a) předána až „*o několik dnů později*“. Na nevěrohodnost tohoto tvrzení lze usuzovat zejména proto, že se poprvé objevilo až v žalobě, zatímco v o den opožděném podání námitek doručeném správnímu orgánu I. stupně dne 25. 8. 2015 žalobci výslovně uvedli, že „*dne 26. 5. 2015 byl vlastníkům (žalobcům – pozn. soudu) doručen návrh*“. Je přitom daleko pravděpodobnější, že o datu a okolnostech doručení zásilky měli žalobci přesnější povědomost cca 3 měsíce poté, co k této skutečnosti došlo, než až cca po roce a půl (tj. při podání žaloby). Tvrzení ohledně doručení návrhu dne 26. 5. 2015 obsažené v námitkách žalobci zpětně označují za „*chybu v psaní*“, což však soud považuje za vyjádření účelové.
14. Soud tedy uzavírá, že byť s vysokou pravděpodobností návrh na vyhlášení přírodní památky převzala za žalobce a) jeho manželka – žalobkyně b), šlo o vadu, která neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, a to z důvodu, že zákon pro tuto písemnost nepožaduje doručování do vlastních rukou (podle § 20 odst. 3 správního řádu postačí, pokud je tento typ písemnosti předán jiné vhodné fyzické osobě bydlící v tomtéž místě, která souhlasí s tím, že písemnost adresátovi předá; tyto podmínky přitom podle tvrzení žalobců naplněny byly). Námitka je proto nedůvodná i vůči žalobci a).
15. Dále žalobci namítají, že žalovaný pochybil tím, že je nevyzval k seznámení s podklady, neboť v odvolacím řízení hodnotil doručenky, které nebyly podkladem pro prvostupňové rozhodnutí. První je podle žalobců hodnotil až žalovaný, a proto by seznámení žalobců s podklady nepředstavovalo čistě formální úkon, což je podle judikatury Nejvyššího správního soudu jediná situace, kdy žalovaný nemusí postupovat podle § 36 odst. 3 správního řádu.
16. Je sice pravda, že se správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí k obsahu doručenek výslovně nevyjádřil, to však nemění nic na tom, že jsou součástí správního spisu vedeného správním orgánem I. stupně (ostatně se vracely na jeho adresu jakožto adresu odesílatele). Nelze přisvědčit tvrzení, že správní orgán vychází pouze z těch podkladů, které následně ve svém rozhodnutí výslovně zmíní. Z hlediska ekonomie řízení není nutné, aby správní orgán v rozhodnutí konstatoval skutečnosti, o nichž je sice doklad ve správním spisu a v řízení určitou roli hrají, avšak nejsou v dané věci klíčové či sporné. V posuzované věci jde např. o skutečnost, že byli s návrhem obeznámeni všichni dotčení vlastníci a kdy se

tak u kterého z nich stalo. Tyto skutečnosti správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí nekonstatoval, avšak pokud by doručenky prokazující, že byli všichni dotčení vlastníci seznámeni s návrhem (a tedy i prokazující, kdy jim uplynula devadesátidenní lhůta k podání námitek), neměl k dispozici, nemohl by prvostupňové rozhodnutí vydat, neboť by neměl jistotu, že všem obeslaným již uplynula lhůta pro podání námitek. Bylo-li poslední oznámení o návrhu doručeno dne 9. 6. 2015, prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 5. 1. 2016 a k předání správního spisu a odvolání bylo žalovanému spolu se spisovým materiálem postoupeno až dne 29. 3. 2016, není ani z časového hlediska, pravděpodobné, že by se doručenky staly až součástí odvolacího spisu. Není tedy pravda, že by doručenky dokládající doručení návrhu nebyly podkladem pro vydání prvostupňového rozhodnutí (tím méně není pravdou, že nebyly vůbec součástí správního spisu vedeného správním orgánem I. stupně). Ze správního spisu naopak vyplynulo, že žalovaný správní spis o žádné listiny nedoplnil a správně tedy neshledal důvod vyzývat žalobce k uplatnění jejich práva seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim. Soud tedy neshledal žádný podstatný rys, kterým by se právě posuzovaná věc odlišovala od věcí posuzovaných v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2004, č. j. 7 As 40/2003 – 61, a ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 – 19, a který by vylučoval aplikaci v nich vysloveného závěru, že nepřibýlo-li v odvolacím řízení do správního spisu nic nového, není třeba formálně plnit povinnost stanovenou § 36 odst. 3 správního řádu.

17. Soud také podotýká, že byť žalobci stále opakují, že žalovaný hodnotil doručenky osvědčující okamžik seznámení žalobců s návrhem odlišně od správního orgánu I. stupně, a tedy pro ně překvapivým způsobem, není to pravda. Z obou rozhodnutí naopak implicitně vyplývá, že správní orgán I. stupně i žalovaný hodnotili tyto doručenky shodně, a to zcela standardně tak, že považovali údaje v nich obsažené za správné. Jinak je ostatně ani hodnotit nemohli (a žalobci ani jiné hodnocení nemohli očekávat), neboť v této fázi řízení žalobci nic o nesprávnosti údajů obsažených v doručenkách netvrdili. Jde-li tedy o skutečnost určující počátek běhu lhůty pro uplatnění námitek (doručenky), hodnotily ji správní orgány obou stupňů shodně. To, co v napadeném rozhodnutí posoudil žalovaný odlišně, byl výpočet konce lhůty pro podání námitek, neboť správní orgán I. stupně buď konec lhůty vypočítal špatně, nebo přehlédl skutečnost, že žalobci podali své námítky až jeden den po uplynutí této lhůty. V dané věci tedy žalovaný nezměnil prvostupňové rozhodnutí proto, že by po skutkové stránce odlišně hodnotil shromážděné podklady, nýbrž proto, že na jejich základě dospěl k odlišnému právnímu posouzení včasnosti uplatněných námitek.
18. Byť tedy nelze žalobcům přisvědčit v tom, že po vydání prvostupňového rozhodnutí nemohli vědět, jak správní orgán I. stupně doručenky hodnotí, je třeba zdůraznit, že právo vyjádřené v § 36 odst. 3 správního řádu směřuje právě a jedině k seznámení se s obsahem správního spisu, který je podkladem pro vydání rozhodnutí. Neobsahuje právo účastníka řízení na to, aby mu správní orgán v této fázi řízení sděloval, které z podkladů považuje za pro věc podstatné a rozhodující, nebo aby odvolací správní orgán účastníka upozorňoval na to, že hodlá určité podklady právně posoudit jinak než správní orgán I. stupně. I kdyby tedy žalovaný – nadbytečně a formálně – žalobce vyzval k seznámení s podklady, nezjistili by při tomto úkonu nic o způsobu, jakým žalovaný hodlá podklady hodnotit nebo jak hodlá rozhodnout.
19. Nic nezákonného není ani na samotné skutečnosti, že žalovaný po prověření úvah správního orgánu I. stupně ohledně včasnosti uplatněných námitek dospěl ke zcela

opačnému (a správneému) záveru, že byly námietky podány o jeden den opožděně. Správní řízení před správními orgány obou stupňů tvoří jeden celek. Prakticky se tato zásada ve správním řádu projevuje v oprávnění odvolacího správního orgánu prvostupňové rozhodnutí zcela nebo zčásti zrušit a řízení zastavit [§ 90 odst. 1 písm. a) správního řádu], zcela nebo zčásti zrušit a věc vrátit správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení [§ 90 odst. 1 písm. b) správního řádu] nebo je změnit [§ 90 odst. 1 písm. c) správního řádu]. Meritorní rozhodnutí o pozdě uplatněných námítkách není v souladu s právními předpisy (§ 89 odst. 1 správního řádu), proto žalovanému nezbylo, než odvoláním napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně v potřebném rozsahu zrušit a řízení zastavit, což učinil ve výrocích I. a II. napadeného rozhodnutí.

20. Soud uzavírá, že žalovaný nepochybil, pokud před vydáním napadeného rozhodnutí žalobce nevyzval k seznámení se s podklady a vyjádření k nim. Tímto postupem neporušil právo žalobců na spravedlivý proces ve smyslu čl. 38 odst. 2 Listiny, ani se nezpronevěřil své povinnosti zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Námítka je nedůvodná.
21. Protože soud neshledal žalobní body důvodnými, žalobu na základě § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměli úspěch. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Osobám zúčastněným na řízení mohou podle § 60 odst. 5 s. ř. s. vzniknout náklady řízení jen v souvislosti s plněním povinností, které jí soud uložil. Jelikož soud v tomto soudním řízení správním osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti neuložil a neshledal pro přiznání náhrady nákladů řízení ani jiné důvody hodné zvláštního zřetele, rozhodl tak, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. září 2018

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu